

Núria Vicens i David Prat: “A vegades és més fàcil defensar allò en què no creus”

Som estudiants igualadins de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. El proper 25 d'abril, a València, estarem a la final de la lliga de debat de la Xarxa Vives, durant una setmana, debatent sobre un tema polèmic i d'actualitat: “cal demostrar uns mínims de coneixements polítics per tenir dret a vot?”. Ens agrada opinar, ens agrada debatre, i volem guanyar

- **La Xarxa Vives reuneix enguany a 12 universitats dels Països Catalans. Com heu arribat fins aquí?**

Vam participar a la lliga interna de debat a la Pompeu Fabra. Érem un centenar d'estudiants, i van triar una selecció de persones de diferents equips. Dóna la casualitat que nosaltres formàvem part del mateix equip, que es deia “el 3%”, que va arribar a semifinals. En total som cinc persones. Tres estudien Ciències Polítiques, una Dret i la Núria Vicens, que estudia alhora Dret i Administració i Direcció d'Empreses (ADE). A més, David Prat va guanyar el premi a millor orador en temes d'economia i empresa.

- **Per què us agrada participar en aquest tipus de concursos?**

Sempre està bé intercanviar opinions, debatre i trobar arguments a favor o en contra de qualsevol argument, fins i tot de quelcom que mai t'hauries plantejat d'haver de defensar -diu la Núria-. En David té ja experiència en aquest tipus de concursos, però jo no. No ho havia fet mai de manera tan competitiva, però em va animar el David i de moment ha anat bé. També és un repte, perquè has de superar la por escènica, i hi ha tot un treball previ, perquè t'has de documentar, buscar dades i arguments per poder posicionar-te. És una combinació de moltes coses i és molt enriquidor.

- **Ja sabeu el tema que haureu de tractar.**

Sí, aquí sí, però a la lliga interna no va ser així a l'inici. Els temes van sorgir per sorpresa. Si les mentides eren bones o dolentes, per exemple, quelcom molt abstracte. O sobre l'experimentació amb animals per a la recerca científica... A Barcelona es valorava molt la capacitat d'improvisar, el recurs de la imaginació, el talent de l'oratória... Quan vam arribar a la fase final els temes ja els sabíem un parell de dies abans. Llavors, en canvi, es valorava més la capacitat de tenir arguments convincents.

- **Deveu ser dels que penseu que el tema de l'oratória hauria de ser quasi obligatori en els estudis?**

És clar que sí. En els països nòrdics, que ens avancen quasi en tot, és així. A Noruega és una assignatura més. Pensem que és molt important saber expressar-se bé, perdre la por a parlar en públic. En canvi, a la UPF, la Oratória és una assignatura optativa de la carrera de Ciències Polítiques. O sigui, si ets advocat, o economista, no t'hi pots apuntar. I tothom té clar que és bàsic, oi? Tenim companys a la Universitat que tenen pànic a fer una expressió oral. A les escoles no s'acaba de treballar el suficient... Hi ha molta gent universitària que ara, quan se'ls pregunta les mancances que han tingut en la seva etapa prèvia d'estudiant, diuen que és aprendre a perdre la por o la vergonya a parlar en públic... Es nota molt, això, en un estudiant, si ha estat en una escola on se li donava valor a parlar davant els altres. Jo sóc estudiant de Polítiques i he vist companys a plorar en saber que havien de fer una exposició pública.

- **Això és com voler ser bomber i que et faci por el foc, no?**

Sí, sí, però passa. Estem en una societat competitiva i cada any surten milers d'universitaris al mercat laboral. Els trets diferencials són clau, llavors. A part de ser bo en la teva matèria, has de tenir un plus. L'oratória ho és, per exemple. Saber transmetre, saber comunicar, saber

convèncer. Saber-se vendre, també. Al final, t'hauràs d'enfrontar a una entrevista de feina. És important saber defensar les teves capacitats, el teu potencial, amb la paraula. De fet, no és una virtut, sinó una eina. Si es treballa des de la base, la persona canvia radicalment.

- **Ja sabeu si heu d'estar a favor que cal tenir coneixements polítics per poder votar, o en contra?**

No, no, ens estem preparant les dues posicions. És difícil, però també és bo perquè comprens les diverses formes d'entendre aquest assumpte.

- **El David és un dirigent polític local d'ERC. Ho deus tenir clar...**

Home, exigir uns mínims coneixements és políticament incorrecte, però defensable. No tot és blanc o negre, cal debatre. Ens n'adonem ara més que mai, en una societat on les tertúlies mediàtiques són molt d'actualitat. Quan debats, penses que allò que creies tampoc està tan clar. A vegades, fins i tot, és més fàcil defensar allò en que no creus. És més divertit, i alhora ets més conscient del que et diran. El meu gran somni és que em toqui una dia defensar en contra de la independència de Catalunya. M'ho passaria molt bé.

- **Penseu que podeu guanyar, amb un premi de 2.500 euros?**

No sabem fins a quin punt la gent s'ho prepararà. Tothom s'ho haurà treballat més o menys igual, i la preparació serà fonamental. Tenim possibilitats, i podem guanyar, perquè tenim un bon equip... A més, quan hi ha hagut igualadins, s'ha guanyat. Ja ho van fer l'Eulàlia Solé i el Josep Vicenç Mestre.